

тя изражава) отъ нейното названіе, което по нѣкога си съвпада съ първото (т. е. съ звукътъ на буквата), а по нѣкога си не. Напр. знакътъ *a* по български ся произнася *a* и ся нарича *a*; а по славенски той ся произнася *азъ*; знакътъ на устно-то придиханіе по български са нарича *фе*, по славенски *фертъ*, макаръ и да не ся произнася ни тѣй, както по български, ни тѣй както по славенски. Отъ *ф* и *a* ные ще съставимъ слогъ *фа*, а не *феа*, както трябаше да излѣзе отъ названіето на първата буква. Ето дѣ грѣши способътъ, който днесъ господствува въ България, и по който учятъ дѣцата да четатъ. Този способъ намѣсто да запознае дѣцата съ естественното значеніе на буквитѣ, той ги заставлява да учатъ тѣхнитѣ названія, съ които тѣ незнайтъ що да правятъ. Отъ свистящиятъ звукъ *c* и *a* сѣко дѣте безъ трудъ ще състави слогътъ *са*; но защо *c* (т. е. *се*) и *a* са изговаря *са*, а не *сеа* това дълго време ще остане тайна за дѣтето.

Дѣцата, като немогътъ да разбератъ, защо отъ *с а* звучи *са*, а не *сеа*, както е трѣбало да бѣде, като са сѣде по отдѣлното названіе на буквитѣ, твърдѣ много са затрудняватъ, и това е главната причина на неуспѣхътъ на ученицитѣ. Ако искате да знаете, то дѣцата, по способътъ който днесъ господствува по България са научаватъ да четатъ не отъ буквитѣ, но отъ сричаніето, и на мѣсто да запомнятъ 35-тъхъ букви на азбуката, то трѣба да научатъ изображеніето на нѣколко стотинъ сочетанія (слодове) и да съста-